

1. søndag efter Trinitatis d. 23. juni 2019

Salmer:

754: Se, nu stiger solen

448: Fyldt af glæde (kun i Hinge)

Vi står her og vifter med vores flag (kun i Hinge)

41: Lille Guds barn, hvad skader dig

27: Du gav os efter dit behag

217: Min Jesus, lad mit hjerte få (mel. Carl Nielsen 1914)

725: Det dufter lysegrønt af græs

Prædikentekst: Lukasevangeliet 16,19-31

Jesus sagde: »Der var en rig mand, som klædte sig i purpur og fint linned og hver dag levede i fest og pragt. Men en fattig mand ved navn Lazarus lå ved hans port, fuld af sår, og ønskede kun at spise sig mæt i det, der faldt fra den riges bord, og hundene kom tilmed og slikkede hans sår. Så døde den fattige, og han blev af englenerne båret hen i Abrahams skød. Også den rige døde og blev begravet. Da han slog øjnene op i dødsriget, hvor han pintes, ser han Abraham langt borte og Lazarus i hans skød. Fader Abraham! råbte han, forbarm dig over mig og send Lazarus, så han kan dyppe spidsen af sin finger i vand og læske min tunge, for jeg pines i disse luer. Men Abraham svarede: Barn, husk på, at du fik dit gode, mens du levede, og Lazarus på samme måde det onde; nu trøstes han her, mens du pines. Desuden er der lagt en dyb kløft mellem os og jer, for at de, som vil herfra over til jer, ikke skal kunne det, og de heller ikke skal komme over til os derovrefra. Da sagde han: Så beder jeg dig, fader, at du vil sende ham til min fars hus, for jeg har fem brødre, for at han kan advare dem, så ikke også de kommer til dette pinested. Men Abraham svarede: De har Moses og profeterne, dem kan de høre. Nej, fader Abraham! sagde han, men kommer der en til dem fra de døde, vil de omvende sig. Abraham svarede: Hvis de ikke hører Moses og profeterne, vil de heller ikke lade sig overbevise, selv om en står op fra de døde.«

Hvad er et godt liv? Hvordan ser det ud? Ja, det ligner da i hvert fald ikke det liv, som Lazarus levede. Fattig, fuld af sår, tigger om brød fra den rige mands bord. Beskidt. Han lugter sikkert også.

Er det et godt liv? Et værdigt liv? Virker han til at være velsignet af Gud, kendt af Gud, elsket af Gud?

Det vil de fleste nok svare nej til.

Jødiske rabbinere, de troende jøder, som studerede tekster, en slags teologer, de havde en talemåde.

Den lød, at der var tre situationer, som gjorde, at man ikke havde noget liv:

Den første situation var, at man var afhængig af mad fra et andet bord.

Den anden situation var, at ens krop var fuld af sår.

Den tredje situation var, at man var styret af sin kone.

Lazarus opfylder to ud af tre, og vi kan endda næsten tænke, at hvis han havde haft en kone, så havde hun nok bestemt over ham. Han virker ikke til at kunne meget andet end at ligge der ved lågen. I manges øjne havde han altså ikke noget liv. Ikke et godt liv, i hvert fald.

Det havde den rige mand vel derimod. Han havde penge. Han havde godt tøj. Han havde råd til at holde fest. Når man er rig og holder fest, så er der ofte mange, der gerne vil være gæster. Så den rige mand havde sandsynligvis også mange venner. Han virker til at have et godt liv. Han virker til at være velsignet af Gud, ja, vel nærmest elsket af Gud, siden det går ham så godt.

Begge mænd dør, og efter døden er forholdene helt omvendte. Nu har Lazarus det godt, mens den rige mand pines og har det slemt. Den rige mand har fået det gode i livet inden døden, derfor har han det slemt nu. Lazarus derimod fik det onde, mens hans levede, derfor trøstes han nu efter døden.

Der er altså en klar sammenhæng mellem det liv, de har levet før døden og det liv, de får efter døden. Og som fortællingen skrider frem, viser det sig, at det er for sent at gøre noget om efter døden. Det er kun livet før døden, som har betydning for, hvordan livet efter døden bliver.

Det er alvorlige temaer, Jesus sætter i spil med sin fortælling. Det er vigtigt, hvordan vi lever vores liv, for det kan ikke gøres om. Det er vigtigt, hvordan vi lever vores liv, for det får afgørende betydning for, om vi ender med at ligne Lazarus eller den rige mand efter vores død.

Den rige mands liv, som ved første øjenkast ser godt og lækkert ud, var altså alligevel ikke det gode liv. For han overså sin næstes nød. Han tog sig ikke af Lazarus, som lå lige uden for hans port.

Da jeg boede i København og gik rundt i indre by, var der en del tiggere og hjemløse på gaden. De stod ved stationerne eller ved den lokale Netto og tiggede eller solgte hjemløseavisen Hus Forbi. De sov måske i døråbningerne til butikkerne på strøget eller hvor, de kunne finde det. Mange af dem var lidt beskidte. De har sikkert også lugtet, måske endda haft sår. De har nok mindet en del om Lazarus.

Det er anderledes her i det midtjyske. Der er sjældent nogen, der ligger syge uden for vores dør. Jeg har kun én gang oplevet at en landevejsvandrers bankede på og bad om husly, og der er vist ingen tiggere ved Superbrugsen i Kjellerup.

Vi har jo også den danske velfærdsstat til at tage sig af de allersvageste og sygeste. Vi kan diskutere, hvor godt det lykkes, men velfærdsstaten gør dog i hvert fald en del gode ting.

Og de færreste af os er vel også så rige, som manden i fortællingen. Vi holder trods alt ikke fest hver dag eller lever i pragt hver dag, som han gjorde.

Så er vi mon så heldige, at vi kan melde hus forbi? Desværre, Jesus, din fortælling rammer ikke os. For situationen er en helt anden i dag, i hvert fald her i Midtjylland, og vi lever ikke lige så ødsle og festglade liv som den rige mand. Kan vi overhøre Jesu alvorlige fortælling og gå videre til noget mere hyggeligt?

Ja, det kan vi, hvis vi er sikre på, at der ikke er nogen af vores naboer, som har det svært med at orke endnu en dag med alt for travlt på arbejdet og derhjemme. Hvis vi er sikre på, at der ikke er nogen af vores genboer, som sidder derhjemme og drukner sorgerne i lidt for mange øl. Hvis vi er sikre på, at dem der bor lidt for sig selv derude på den nedlagte landbrugsejendom, ikke har brug for venskab og fællesskab. Hvis vi er sikre på, at ingen i vores lokalsamfund indimellem har mørke tanker og ikke kan slippe ud af dem. Hvis vi er sikre på, at der ikke er nogen fraskilte mødre eller

fædre i nabolaget, som har brug for hjælp med deres børn. Hvis vi er sikre på, at der ikke er nogen lidt oppe i årene, som har brug for et besøg og en snak om de gode gamle dage.

Jeg *er* sikker. Sikker på, at der er mange i Mausing, Vinderslev, Hauge, Pederstrup, Fruerlund, Brokhus, Elkjær / Nørskovlund, Hinge, Frausing, Astrup, Hingeballe, som har det svært og har brug for hjælp. Og jeg tror, at jeg, vi, kunne gøre meget mere for at hjælpe hinanden og de Lazarus'ere, som bor her i sognet.

Jesu fortælling om den rige mand og Lazarus er en påmindelse til os om, at åbne øjnene for vores medmenneskers nød og problemer. At tage det der første skridt og spørge, om der er brug for hjælp og løbe risikoen for at blive afvist. At kunne tåle en afvisning eller to, tre-fire vrисne ord, for det ikke altid, mennesker har lyst til at blive hjulpet. I hvert fald ikke første gang, de bliver spurgt. Det kan tage tid at vænne sig til tanken om, at man faktisk har brug for hjælp.

Som de rige og ressourcestærke mennesker, vi er, må vi gøre vores, for at hjælpe andre. Både fordi de andre har gavn af det, brug for det. Men også fordi det har betydning for vores liv efter døden. Vores liv her og nu har betydning for, om vi ender det samme sted som Lazarus eller den rige mand. I tryghed eller i utryghed. Hos Gud eller langt fra Gud.

Det kan man jo godt blive lidt stresset over. Tænke, at så skal der virkelig besøges naboer. Så skal der virkelig vises næstekærlighed i praksis. Hvornår ved vi, at vi gør nok for at få det godt efter døden? Hvornår ved vi, at vi har gjort os fortjent til det evige liv?

Her er det, at vi må træde et skridt tilbage, tage en dyb indånding og lige få styr på fortællingens perspektiver.

Det er rigtigt, at i forhold til vores medmennesker, der skal vi lære af den rige mand. Eller rettere, vi skal blive bedre til at hjælpe, end han var. Mere gavmild end han var. Der er en klar udfordring i Jesu fortælling.

Men i forhold til Gud, da skal vi lære af Lazarus. Være som Lazarus. For hvor meget den rige mand end havde givet væk, så var han aldrig blevet som Lazarus. For han var en rig mand. En mand, som

havde magt over andre. En mand med myndighed. En mand, som andre var afhængig af. Hans rigdom, magt, status og fine klæder forhindrede ham i at se sin sårethed. Han så kun sin rigdom.

Lazarus var det stik modsatte af den rige mand. Han var afhængig af andre. Han var fattig. Såret. Ildelugtende. En, som man ikke har lyst til at være.

Jesu fortællings budskab er dog netop, at i forhold til Gud, da skal vi blive som den fattige, sårede og ildelugtende Lazarus.

Hvad, kan det passe? Vi er da mennesker. Vi har evner. Vi kan en masse.

Jo, det er sandt. Men i forhold til Gud er vi de små. De svage. De afhængige. I en af de bibeltekster, vi læser i forbindelse med dåben, siger Jesus, at den, der ikke modtager Guds rige ligesom et lille barn, slet ikke kommer ind i det. Et barn modtager alt af nåde og i tillid, for det er fuldstændig afhængigt af sine forældre. Det gør sig ikke fortjent til at få mad og tryghed. Det giver forældrene det bare, fordi de elsker det.

Jesus siger det samme i dagens fortælling, bare med andre ord. Den, der ikke modtager Guds rige ligesom Lazarus, en syg, såret stakkel, han kommer slet ikke ind i det.

Lazarus' navn betyder på hebraisk "Gud hjælper". "Gud hjælper". Vi kommer ind i Guds rige, når vi indser, at vi har brug for hjælp. Når vi forstår, at vi ikke kan klare alt selv. Når vi tør stå ved, at vi faktisk er sårede. Sårede af de slag, som livet har givet os – sorg, sygdom, depression, mismod, firing, skilsmisse, bekymring, gæld, overgreb og meget andet. Sårede af de gange, hvor vi har svigtet os selv eller er blevet svigtede af andre. Sårede af at vi ikke altid føler os elskede.

Jeg har mine sår. Du har dine. Vi har alle vores. Og det er det fantastiske med Jesu fortælling om Lazarus og den rige mand: At den både sender os ud til andre for at hjælpe dem, læge deres sår. Og at den får os til at indse, at vi selv er sårede og har brug for hjælp. Af andre mennesker. Af Gud.

Gud hjælper. Gud ønsker at hjælpe, men det er ikke altid, vi vil lade os hjælpe. Nogle gange må Gud banke på vores dør igen og igen. Nogle gange må han spørge igen og igen, om han dog ikke må komme til. Med sin fred. Med sin ånd. Med sin tilgivelse og sin kærlighed.

Gud hjælper. Han vil hjælpe os til at leve liv, hvor vi ser vores medmenneskers nød og problemer. Og han vil hjælpe os til at leve vores sårede liv, han vil være den gode og støttende ven, som trøster, tilgiver og tager os ved hånden. Hele vejen til det evige liv hos sig.